

Dubbel måttstock gör MP:s agerande antisemitiskt

Dagens Samhälle den 3 maj 2016

Nya skandaler kring Miljöpartiet verkar brisera för varje dag som går. Huvuden rullar på löpande band och den stora frågan är nu om bägge eller bara ett av språkrören ryker härnäst.

Att partiet efter Mehmet Kaplans uttalanden om Israel och fraterniserande med islamistiska organisationer nu framställs som antisemitiskt kommer säkert som en chock för många aktiva, givet dess position som Sverigedemokraternas antites inom politiken.

Men tyvärr är Kaplans agerande som bekant bara toppen på ett isberg. I helgen fick exempelvis en antisemitisk imam – som bland annat påstått att judar bakar bröd på människoblod – hålla låda i Malmö, ditbjuden av en representant för Miljöpartiet.

Det ska inte råda tvivel om partiets värderingar, menade utbildningsminister Gustaf Fridolin (MP) i skandalernas kölvatten. Jaha, okej. Men varför fortsätter då både han och vice statsminister Åsa Romson att försvara Kaplan även efter att denne tvingats avgå? Varför vägrar de att klart fördöma hans kontakter med antisemitiska organisationer? Språkrören verkar i varje fall inte anse att hans uttalanden och umgänge är speciellt märkvärdiga.

Problemet är naturligtvis större än Miljöpartiet och sträcker sig till rödgröna rörelser mer generellt. En snarlik kris pågår nu exempelvis i brittiska Labour, som förra veckan tvingades stänga av framträdande partimedlemmar för antisemitiska uttalanden om Israel som liknar Kaplans.

Till försvar för alla dessa övertramp får vi alltid höra samma visa: kritik mot Israels politik är inte antisemitism. Det stämmer. Alla har rätt att kritisera Israels förehavanden, liksom alla har rätt att kritisera andra staters politik.

Men det märkliga är, som den brittiske journalisten Jonathan Freedland påpekar, att judar i det här fallet oftast behandlas annorlunda än andra grupper och minoriteter.

Dessa anses inom rödgröna rörelser – med identitetspolitiken som kompass – nämligen oftast ha tolkningsföreträde när det gäller att definiera var gränsen går för legitim kritik och diskriminerande attityder mot grupperna i sig.

Om en kvinna anser att en kommentar är sexistisk brukar det inte spela så stor roll vad män tycker om det. Inte heller brukar det spela någon roll vad etniska svenskar tycker gränsen går för vad som är en rasistisk kommentar gentemot invandrare.

Men när det handlar om gränsen för vad som är antisemitism verkar företrädare för Miljöpartiet – och många andra inom den rödgröna rörelsen – anse att de själva har rätt att definiera begreppet ensidigt. Och att kritik mot deras definition är resultatet av ”israeliska kampanjer”, vilket partiets grundare Per Gahrton nyligen hävdade var den egentliga orsaken bakom Kaplans avgång.

Identitetspolitikens gyllene tidsålder har kännetecknas av att i princip allt och alla har haft rätt att definiera vad som räknas som kränkande och diskriminerande beteende. Förutom judar då, förstås. Och det är just denna dubbla måttstock som gör Miljöpartiets agerande så iögonfallande – och, ja, till syvende och sist faktiskt rätt antisemitiskt.

Gabriel Heller Sahlgren, doktorand

London School of Economics och Institutet för Näringslivsforskning